

Menneskejakt og menneskelighet

Der er for en tid siden falt dom i saken. Han blev i den spesielle domstol menneskek frifunnet med 11 mot 4 stemmer.

Om sakens forhistorie opplyser førstevoterende kort: «Ved tilfalsbestemmelsen av 30. september 1946 blev Johannessen satt under tilfale etter straffelovens paragrafer 86 og 89. Ved lagmannsrettsdom av 21. mars 1947 blev han enstemmig frifunnet. Denne dom er ikke påanket og er derfor endelig. Ved kgl. resolusjon av 12. juni 1947 blev det kjndertid besluttet, å reise sak mot Johannessen etter § 1, første ledd, i utrenskningsloven av 1946 for å få ham fradømt embedet som handelsråd for det Det-Europæiske land. Saken blev reist ved Eidsivating lagmannsrett, hvor den blev pådømt den 17. september 1947. Der blev han med 4 stemmer mot 3 dømt. Flertallet var sterkt splittet i sine premisser. Nu er han altså frikjent i Høesterett med overveldende majoritet.

Bak denne korte historie ligger fortellingen om en voldsom psykisk påkjenning. Johannessen holdt ut — tross den hatefulle forfølgelse, Johannessen har alltid vært en sterk mann. Derfor kunde han også under okkupasjonen gjøre sitt land de største tjenester motsatt mange andre, hvis mot først viste sig med overveldende styrke, da faren var over. Men man kan ikke vente at alle de efter frigjøringen forfulgte menn og kvinner skal ha eiet den samme styrke. Derfor er også så mange uskyldige brudt sammen. Derfor har man tusener av mennesker, hvis liv er ødelagt, fordi de ikke eiet kraft til å bære menneskenes hevn og forfølgelse.

Saken og dens behandling for Høesterett innbyr til visse betraktninger.

Under proceduren fremhevet aktor — advokat Arntzen — at han gikk ut fra at Høesterett ikke vilde desavouere en enstemmig regjering. Avklædt alle fraser vil dette si at aktor henstillet til den hule retts medlemmer å svike sin dommered, hvorefter dom skal avsies etter lov og rett og sakens bevisligheter og efter intet annet. Hvad diverse statsråder skulde mene, spredt eller samlet, er i denne forbindelse likegyldig. Domsresultatet viser at Høesterett ikke tok hensyn til uttalen, hvad i og for sig skulde synes selvsagt. Det tjener retten til ære. Men uttalen i sig selv er egnet til å fremholde visse betenkeligheter. Høesterett er en uavhengig domstol. Dens medlemmer er nådd så langt på avancementsslangen, som de kan nå. Når en engelsk jurist blir dommer, blir det embedet han mottar hans til døden. Ved utnevningen går han ikke inn i en karriere. Han avslutter sin karriere. Ved dette system har England en virkelig uavhengig dommerstand i andre

Direktor Lorentz Vøgl

forstyrrelsen i tilkennelsen oppgave å utvise, og å begynne med uten å møte rettens forståelse. Partien var. Man skulde ikke trekke inn uvedkommende ting, man skulde ikke chikanere bra borgere osv. Selvom forholdene etterhvert er bragt mere i overensstemmelse med straffeprosesslovens humane bestemmelser, har man neppe en positiv VÅJE, hos dommerne til å trekke inn hele bakgrunnen for forholdene i okkupasjonstiden.

Dommen er meget utførlig. Utskriften er på 20 maskinskrivne sider. Der er flere særvota. Stort sett kan disse deles i tre grupper: Dommerne Bonnevie, Berger og iallfall betingelsesvis Holmboe mener at Johannessens optreden var positivt riktig. Dommerne Gaarder, Fougner, Grette, Solseth, Kruse-Jensen, Eckhoff, Stenersen og Justitiarius Slang finner visse innvendinger, men frifinner Dommerne Skau og Thrap stemmer for fellelse.

Av de enkelte vota knytter der sig særlige interesser til Bonnervies uttalelse, fordi han ruller opp riksrådsforhandlingene. Han uttaler: «Jeg ser det slik, at dette å gå inn som medlem av Riksrådet var vesentlig mer betenkkelig for landet enn å la sig opnevne av tyskerne som kommissarisk statsråd. Riksrådets opprettelse tjente utelukkende tyske interesser, det var et tysk krav, fremsatt under de alvorligste trusler og kombinert med de tyske krav om Kongens og regjeringens avskjedigelse, tilbakekallelse av Elverumsfullmakten m. v. Det er ikke lett å forstå hvordan Christensen på et så sent stadium som 16. september 1940 kunde finne det riktig å overtale gode nordmenn til å gå inn i Riksrådet. Imidlertid er det en kjennsgjerning at dette gjorde Christensen og Ingen har — mig bekjent — bebreidet Johannessen at han den 16. september lot sig overtale.

Helt anderledes ser jeg på det forhold å ta imot opnevning som kommissarisk statsråd.

Min opfatning faller her i alt vesentlig sammen med den som blev hevdet av mindretallet (Berger og Evenesen) i saken mot Sandberg og Ravner (Rt. 1947 s. 619). Ordningen med tysk-opnevnte, «kommissariske statsråder» eller fagchefer for de enkelte departementer var i og for sig fullt stemmede med folkeretten.

De kommissariske statsråder skulde — og det visste Johannessen på for-

De jeg mener de faktisk var i landets interesse at han fortsatte i stillingen så lenge som han gjorde. Men selvsagt måtte han bety å tre inn i den såkalte «regjering» som Quisling fikk lyst til å etablere i februar 1942. Men det gjorde Johannessen uten et øieblikks betenking.

Dommer Bonnervies uttalelse har sin store interesse også dergjennem, at han fra okkupasjonstidens første dag var på — man kan si noe hardkøkt — motstander av enhver samarbeide med okkupantene. Han står i motsetningsforhold til flere av sine gamle kolleger i Høesterett — spesielt Paal Berg. Derfor har han også tidligere gitt et mere pointert enn elakverdig uttrykk.

Dommer Berger uttaler ganske kort: «Jeg mener at handelsråd Johannessen har handlet riktig, og henviser til den begrunnelse jeg har gitt i mitt votum i saken mot Ravner og Sandberg.»

Spørsmålet om undtagelsestilstanden i september 1941 var trukket inn i lagmannsrettsdommen i tjenestesaken. Herom uttaler førstevoterende Gaarder: «Idet jeg går over til vurderingen, vil jeg først fremheve at jeg er uenig med de to domsmenn som bygget sin avgjørelse på at Johannessen ikke trådte tilbake i forbindelse med undtagelsestilstanden i Oslo høsten 1941. Finner man — som de to domsmenn — at hans opnevning og forbliven i stillingen som kommissarisk statsråd ikke var nasjonalt uverdlig inntil dette tidspunkt, så vilde det være uberettiget å avskjedige ham fordi han ikke da trådte tilbake. Efter henrettelsen av Hansteen og Wickstrøm, var der fremdeles ueksekverte dødsdommer, som tyskerne forsåvidt når som helst kunne fullbyrde, og de kunne ta ytterligere forholdsregler av den alvorligste karakter. En demonstrasjon på det tidspunkt for å markere den norske opfatning av tyskernes fremferd var neppe nødvendig, hverken overfor nordmennene eller tyskerne, men vilde på den annen side bety en ytterligere skjerpelse av situasjonen, som kunne fått uforholdsmessige følger.»

Såvidt sees har Ingen av Høesteretts medlemmer tatt avstand fra ovennevnte betraktninger. De er også innlysende riktige — endog riktigere enn retten formentlig har vært opmerksom på. — Undtagelsestilstanden i september 1941 var en i enhver henseende bedrøvelig affære. Den var fremkalt ved en uvettig agitasjon og den blev etterfulgt av en omfattende felghet. Så lett var det den gang å slå det norske folk ned. Særlig betegnende er overgivelsen av alle de lokale håndverks- og industriforeninger, som lot sig ta uten motstand. De eneste undtagelser var foreningene i Oslo og Bergen, hvor der virkelig blev ydet motstand, takket være henholdsvis direktorene Brunæs og Hermansen. Skulde man oppe i all annen undfallenhet ha oplevet

Sifelsens...
Saken og dens behandling for Høiesterrett innbyr til visse betraktninger.

Under proceduren fremhevet aktor — advokat Arntzen — at han gikk ut fra at Høiesterrett ikke vilde desavouere en enstemmig regjering. Avklædt alle fraser vil dette si at aktor henstilte til den høie retts medlemmer å svike sin dommered, hvorefter dom skal avsies efter lov og rett og sakens bevisligheter og efter intet annet. Hvad diverse statsråder skulde mene, spredt eller samlet, er i denne forbindelse likegyldig. Domsresultatet viser at Høiesterrett ikke tok hensyn til uttalen, hvad i og for sig skulde synes selvsagt. Det tjener retten til ære. Men uttalen i sig selv er egnet til å fremholde visse betenkeligheter. Høiesterrett er en uavhengig domstol. Dens medlemmer er nådd så langt på avancementssstigen, som de kan nå. Når en engelsk jurist blir dommer, blir det embedet han mottar hans til døden. Ved utnevnelsen går han ikke inn i en karriere. Han avslutter sin karriere. Ved dette system har England en virkelig uavhengig dommerstand. I andre land noter man sig med dommerens uavsettelighet, mens man har ment å kunne se bort fra den avhengighet, som følger av at regjeringen er bestemmende for avancement og binntekter. Den fulde uavhengighet gjelder i Norge bare Høiesterrett — og selv innen Høiesterrett er der dommere som har binntekter — avhengig av regjeringens forgodtbefinnende. De underordnede retters medlemmer vil alment håpe på avancement. Derfor er en bemerkning som advokat Arntzens så fælg. Det vilde vært heldig om den ikke bare var neglignert ved domsresultatet, men også var blitt påtalt, eventuelt belønnet med en passende mulkt for å sette en stopper for en eventuell utglidning.

Men uttalen har også en annen side. Den samlede regjering har selvsagt ikke ønsket noe bestemt domsresultat, da den er fullt klar over at dette tilligger domstolene. Hvad den har villet med sin beslutning om tillate er utelukkende å få saken prøvet ved domstolene, for derigjennem å få en endelig avgjørelse overfor hvilken den lojalt bøler sig av hele sitt hjerte. Advokat Arntzens uttalelse er derimot egnet til å gi publikum den opfatning at den samlede regjering har lidt et nederlag — hvilket er generende for denne. Dette kunde og burde vært undgått.

Under proceduren inntrådte en annen episode av annen art: Dommer Sigmund Fougner spurte aktor om han syntes det var riktig å sette et stempele på handelsråd Johannessen efter de almene opplysninger om forholdene, som forelå gjennom riksstedsdebatten i Odelstinget. Det er såvidt vites første gang der fra dommersete er søkt trukket inn situasjonen i sin alminnelighet for å få belyst den foreliggende sak. Dette arbeide har det tidligere vært

Riksrådets oprettelse jenta utelukken- de tyske interesser (det var et tysk krav, fremsatt under de alvorligste fruster og kombinert med de tyske krav om Kongens og regjeringens avskjedigelse, tilbakekallelse av Elverumfullmakten m. v. Det er ikke lett å forstå hvordan Christensen på et så sent stadium som 16. september 1940 kunde finne det riktig å overtale gode nordmenn til å gå inn i Riksrådet. Imidlertid er det en kjennsgjerning at dette gjorde Christensen og ingen har — mig bekjent — bebreidet Johannessen at han den 16. september lot sig overtale.

Helt anderledes ser jeg på det forhold å ta imot opnevne som kommissarisk statsråd.

Min opfatning faller her i alt vesentlig sammen med den som blev hevdet av mindretallet (Berger og Evensten) i saken mot Sandberg og Ravner (Rt. 1947 s. 619). Ordningen med tysk-opnevnte, «kommissariske statsråder» eller fagchefer for de enkelte departementer var i og for sig fullt stemmende med folkeretten.

De kommissariske statsråder skulde — og det visste Johannessen på forhånd — hver for sig stå direkte under Reichskommissar og være fagchefer som ikke utgjorde noe samarbeidende kollegium og stod ansvarlig bare overfor Reichskommissar Terboven.

Det var på sett og vis — det får en vel innrømme — en i og for sig renselig ordning, — vel å merke så lenge de kommissariske statsråder ikke misbrukte den makt Reichskommissar hadde utstyrt dem med til i strid med Haagerlandkrigsreglementets artikkel 43 å innføre «nyordninger» i landet.

Alle gode nordmenn er, såvidt jeg har forstått idag enige om, at det var bra at riksrådsforhandlingene blev brutt i september 1940 uten at det kom så langt som til noen formell stortingsbeslutning. Det var bedre å få kommissariske — d. v. s. tyskopnevnte — statsråder til å forestå departementene enn å få et Riksråd på basis av et norsk vedtak som tillike omfattet Kongens og regjeringens avskjedigelse m. v.

Men jeg for mitt vedkommende ser det videre slik, at i det øieblikk det efter riksrådsforhandlingenes sammenbrudd var helt på det rene, at tyskerne vilde opheve Administrasjonsrådet og erstatte det med kommissarisk opnevnte departementschefer, da var det i virkeligheten i Norges interesse at flest mulig av disse stillingene blev besatt med gode, nasjonalt innstilte nordmenn.

Jeg er under disse omstendigheter ute av stand til å bebreide Johannessen at han påtok sig det temmelig utakknemlige og for en god nordmann sikkert også ellers alt annet enn behagelige verv som kommissarisk opnevnt departementschef.

Jeg kan heller ikke slutte mig til noen kritikk over at Johannessen ikke reagerte på Terbovens tale 25. september med straks å si fra sig verret. Han hadde en viktig posisjon å forsvare

såvidt nar som helst kunne fullbyrde, og de kunne ta ytterligere forholdregler av den alvorligste karakter. En demonstrasjon på det tidspunkt for å markere den norske opfatning av tyskernes fremferd var neppe nødvendig, hverken overfor nordmennene eller tyskerne, men vilde på den annen side bety en ytterligere skjerpelse av situasjonen, som kunne fått uforholdsmessige følger.

Såvidt sees har ingen av Høiesterrets medlemmer tatt avstand fra ovennevnte betraktninger. De er også innlysende riktige — endog riktligere enn retten formentlig har vært opmerksom på. — Undtagelsestilstanden i september 1941 var en i enhver henseende bedrøvelig affære. Den var fremkalt ved en uvettlig agitasjon og den blev efterfulgt av en omfattende feighet. Så lett var det den gang å stå det norske folk ned. Særlig betegnende er overgivelsen av alle de lokale håndverks- og industriforeninger, som lot sig ta uten motstand. De eneste undtagelser var foreningene i Oslo og Bergen, hvor der virkelig blev ydet motstand, takket være henholdsvis direktorene Brunæs og Hermansen. Skulde man oppe i all annen undfallenhet ha oplevet at også handelsråd Johannessen hadde kastet kortene og hadde forlatt Handelsdepartementet, vilde katastrofen fått et idag uberegnelig omfang. Nei, man må takke ham, fordi han hadde mot til å bli stående.

Forstevoterende, høiesterettsdommer Gaarder, hvis votum fyller 8 maskinskrevne sider, byr også forøvrig på adskillig av interesse. Han uttaler om Johannessens overttagelse og forbliven i stillingen:

«Han blev styrket i sitt syn ved takkebrev fra landskjente menn som fylkesmann Pive og stortingsmennene Indrehus og Thorvik, og likeledes ved en hilsen fra Christensen gjennom Ringnes. Videre blev han mott med full tillid av departementets funksjonærer og embedsmenn. En ordning som blev truffet med en av de høiere embedsmenn som en slags stedfortreder — en ordning som forøvrig snart ophorte — måtte således langt fra virke som noen avstandtagen fra ham. Og de oppgaver av faglig art som Johannessen med rette mente han hadde og som han i fremtredende grad var skikket for å løse, de forelå fremdeles. Om hans virksomhet i departementet er det da heller ikke fremkommet annet enn rosende uttalelser. Dette gjelder ikke bare hans rent faglige gjøremål, men også hans motstand mot nazistiske og tyske tiltak. Jeg henviser således til begge lagmannsretters uttalelser om at han «på en modig og dyktig måte varetok landets tarv overfor tyskernes og nazistenes anslag, og hans arbeid hadde betydning også efterat han var fratrudd, da det ikke lykkedes å få pådelagt den organisasjon av varebyttet og fiskerieringen som han hadde bygget op.» Johannessens departement kom, som det videre heter i siste lagmannsrettsdom, på særlig grad til å stå som et eksempel i at det også innen den høiere administra-

Menneskejakt

Fort. fra 11. side

Åjon var mulig med hell å yde NB og tyskerne motstand mot deres overgrep. De menn og institusjoner som hørte under Handelsdepartementet, har sikket i Johannessens tid hatt en følelse av trygghet under hans beskyttelse.

Dette er utvilsomt riktig — bare synd at de menn og de institusjoner, som ned kjød av denne trygghet, ikke mannjevnt stod op ved frigjøringen og tok op kampen mot den villedede opinjon. Det krevet selvsagt et visst mot. Men bør man ikke kunne kreve av menn i ansvarlige stillinger, at de har såpass moralsk mot?

Innen mindretallet på to medlemmer i Hølesterrett var dommer Skau den forstevoterende. Hans votum inneholder intet særlig nytt. Av interesse er det at han finner at den 25. september 1940 var et tidspunkt, da det var av særlig interesse å holde en ren nasjonal linje, og at han senere fremhever, at «mange ikke minst blandt offentlige tjenestemenn, høsten 1940 blev stillet overfor avgjørelser som både var nye og i sine konsekvenser for personlig kunde synes og ofte var meget vidtrekkende». Denne fremstilling er den vanlige, som forholdene blev opfattet for noen år siden. Men den stemmer lite med virkeligheten. Det er herom nok å henvise til de opplysninger som major Langelands bok inneholder vedrørende diverse høiere embedsmenns optreden i dagevis og månedene etter 25. september 1940.

Der har under de tallrike oppgjørssaker vært en rekke dissenser i Hølesterrett — så også i dette tilfelle, selv om denne gang de frifinnende vota — 11 mot 2 — var overveldende. Til alle tider har det også i straffesaker vært dissenser i rettene. Men disse dissenser har vært av en annen art enn den man nu oplever. Hvor menn er satt under tiltale for tyveri, mord, voldtekt, kjøring av bil i fylla osv. er domstolene aldri i tvil om gjerningens straffbarhet. Man er helt klar over, at det er uriktig å stjele, myrde osv. Tiden gjelder alltid det faktiske forhold. Er det tiltalte som er tyven eller morderen?

I en rekke av de nå foreliggende saker som den her behandlete, er forholdet det motsatte. De faktiske forhold er klare. Men domstolens medlemmer er uenige om bedømmelsen av disse. Her dommer Skau mener, at Johannessens opplysninger og forsettelse i stillingen som kommandant stadsråd, var nasjonalistisk, mens hans kollega, Berger, finner at Johannessen har handlet rett. Jeg vet ut fra at de to herrer, som jeg ikke kjenner, nasjonalt og moralsk står på motsatte det samme nivå og at dette, da de begge er hølesterettsdommere, ligger på en for alminnelige mennesker akseptabel høide. Viser ikke dette at de spørsmål, som det her gjelder, er helt av en annen natur, hvorom det naturligvis kan være delte meninger, og overfor hvilke enhver strafferettslig eller moralsk reaksjon er uberettiget. De ligger nemlig i et helt annet plan.

Vi vet at i okkupasjonstiden blev folk fengslet og henrettet for sin politiske overbevisnings skyld. Vi vet at denne trafikk fortsattes mange steder ute i verden — og ikke bare bak jernettet.

Men skulle vi ikke selv kunne bort fra denne trafikk? Vilde det ikke være naturlig om de to dissenterende hølesterettsdommere hadde innskrenket sig, til å si: Vi mener at handelsråd Johannessen optrådte uriktig; men det var et politisk bedømmelses spørsmål, hvorom selv et flertall innen Hølesterrett ennå idag er uenig med oss. Herfor bærer vi oss.

LORENZ VOGT

Lite makrell til Væsterr.

EN JKE

Fort. fra side 9

Arsker og da gjaldt det kopplars som ingen merket noe til. Men det var de der igjen. Det var samme valdinnasjon som første dag, men den den for seg, at det var dobbelt så. Nu får vi se hvordan de følgende dager vil gå. 5 innsprøytninger kan vel være nok, synes vi. Og det blir ikke flere.

Vi studerte på hvad vi skulle gjøre 1. mai. De fleste gjorde ingen tenkning om kvelden tok vi imot sjømannsprestens innbydelse til Sjømannskirken, som ligger helt inne ved dokkene. Det var en hyggelig tilstedelse, hvor det også var konfirmasjon av en Ontopike. Men om formiddagen blev vi overrasket over godt lesestoff, som mange fordypet sig i straks. Det var «Hardt styrbord» og en liten brosjyre: «Til norske sjøfolk i utenriks fart». — Kanskje det var unødvendig at det stod en hilsen til sjøfolk ute og hjemme fra Høires landsstyre. På 24 sider blir det fortalt adskillig, som mange ikke visste fra før. Det er unødvendig å anbefalle «Hardt styrbord», men jeg vil bare konstatere, at det var god søndagslesning på 1. mai, og vi takker for hilsen. Og nu er vi gått i gang med å lese den ingenlunde lette kryssordoppgave. Jeg undres om ikke forsteprøven kommer til å gå til «Jarama».

La mig slippe å fortelle om Cardiff, det har vært gjort så mange ganger før, og den er vel som havnebyer flest, slik som vi neppe kan tenke oss en by. «Puber finnes i annet hvert hus og med det forskjellige publikum. I ferietidene, finnes alle slags varer, men bevares for noen priser. Hvad sier man til en tobakkspung til 2 pund og 10, altså 50 kroner, nesten 10 ganger så dyrt som hjemme. 3 skilling og 6 for en dobbelt pakke cigarett.

På dekk holder kullemerpe på med avslutning. De har lovet å bli ferdig ikveld. Arbeidsformannen fortalte at det var 50 mann til trening, men det trenges også mange, når hver jernbanevogn som tommes fra de store kraner, tar 20 tonn.

En lørdag i Cardiff er verre enn i Tønsberg. Man sier at folk går inn i gaten i Tønsberg, her går de overalt. Selv de 4-5 meter brede fortall i Queen Street er for smale, og det er utrolig hvordan takster og trolleybuss kan komme frem. Butikkene holder åpent så lenge de vil, men om dagen stenges klokken 13 overalt. Men kommer man til byen ved 13-tiden en søndag, har man intet annet å gjøre enn å gå på bar og klokken 15 hører man «Time, please». Intill disse åpner igjen går man på kino for 7 pence og kan sitte der så lenge man vil. Og den tid benytter man til å sove. Det er vanlig, hører jeg.

Vi fikk ikke opleve noen engelsk fotballkamp, men vi hørte cupfinalen i radio. En planlagt reise de tre timene det tar til London, måtte oppgis av to grunner: for det første hadde vi ikke penger nok, og for det annet var det håpløst å få billetter. Vi hadde heller ingen ting å bytte med. En time etter at kampen var slutt fikk vi uforlig referat i Football Echo som kommer ut i Cardiff. Det blev budt whisky og nylon for billetter, og prisene på svartebørsen var opptil 10 pund. Det hadde vært et fantastisk skud å se de 100 000 tilskuere, som til sammen betalte 39 300 pund i inngangspenger.

«Jarama» fotball-team skal først begynne treningen neste gang i fransk

BILVASK BØGENS

utføres telefon

Kultregriker.

Vi skaffer stor og kraftig gris. Henry som til Bjørne Leum, Undrumsdal, Telef. nr. 1111.
Den beste garanti er Norges Kjøtt og Fleske.

SJELDEN HÅSE

Nydelige cairn terrierhvalper tilsalgs i 10 uker. Eiere: Barnekjære.
Kiss von Krogh, Vibesgt. 26, Oslo. Telef. 69 12

Gammel bygnin

gun bordvegger, billig tilsalgs til nedrivning. Bill. — 1435 til ekspedisjonen.

2 stk. nye Universal båt

med magnettenning, 4-syl 20 hk. med tilbehør. telef. Fredrikstad 5316, etter kl. 17-telef. 1798.

AUKSJONER

Auksjon.

Tirsdag den 10. ds. fra kl. 13 holdes auksjon i
Evenskjørens lokale, her,
over innbo og løpse hvorav nevnt: 1 moderne salongmøblement best. av sofa og 2 lenestoler, 1 mekket sofa, 1 ek spisestuemøblement, 1 ek spisestuemøblement, liten mod., 1 solid sovev. møblement m. arm. madrasser, 2 eldre spisestuemøblementer 1 ek, 1 eldre salongmøblement, 2 lenestoler med utm. stoff, som nye, 1 ek dekketoy-skap, 1 buffet, 1 anretningsskap, 1 salongbord, 1 ovalt spisebord, 1 radiobord, 1 ek røkebord, 1 kaffe-bord, 2 ek armstoler, flere andre stoler, 1 antikk kleskiste, 2 divaner, 1 spiralseng, senger, hvorav 1 m. ny madrass, 1 toalettkommode, 1 garderobeskap, 1 kommode, 1 barneseng, 2 barnevogner, 1 damosykkel, 1 varesykkel, 2 herresyklar, 1 full m. kasse, 1 radio, 2 lyskroner hvorav en m. raglass, flere lyslamper, 2 gode malerier, 1 konsollspill, glass- og stentøy, 1 vimpel i full 4 m., 1 herreur, 1 skomakermaskin, 2 undermadrasser, 2 dyner, 1 som nytt sengeteppe, handarbeide m. m. m.

Kl. 11-12 selges 1 rad-såmaskin, 1 hestesæle, en del piggråd, 1 som ny havetrellebor, 1 dragkjerte, 1 reparatør, dører hvorav 2 dobb., flere lag vinduer, solide garasje-dører, 1 Monark forgasser 1", en del haveredskap m. m.

Utlstilling auksjonsdagen fra kl. 9.

Bakkes Auksjonsforretning. SIGURD SKAUG

Dyregt. 15 Tønsberg Telef 2353

MATH. A. URMAKEN —

1435

Lady

MENT BARBEI KREM

absorberer en i gjev selv den Husk: Godt in

Hus til nedrivning

Fredag den 13. mai kl. 16 (4 om.) holdes auksjon i Bogen pr. Vally over en uthusbygning til nedrivning. (Tid, skipsreder Krøgers). Bygningen er av tre i 2 etasjer, 202 kvm. stor + utbygg. Den er ikke gammel. Er kledd med plyde, solide bord og innredningen eller av solide og første-klasses materialer, som egner seg godt til boligbygg. En antar at det er materialer til et par boligbygg.

